

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **S.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 sierpnia 2025 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 302/20,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 12 czerwca 2020 r., sygn. akt XIV K 115/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 12 czerwca 2020 r., sygn. akt XIV K 115/19, uznał oskarżonego S.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Orzekł ponadto o przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa, a także rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, który mając na względzie podniesione w niej zarzuty obraży prawa procesowego,

błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary, wniósł o uniewinnienie oskarżonego, bądź – ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 320/20, uwzględnił apelację jedynie w takim zakresie, że zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze, obniżając wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 2 lat. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Pismem z dnia 12 marca 2025 r. skazany S.K. wystąpił do Sądu Najwyższego z osobistym wnioskiem o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania. Wnioskodawca nie wskazał na żadną konkretną podstawę wznowieniową.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek okazał się oczywiście bezzasadny. Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
2. po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych.

Innymi słowy – wnioskodawca w najmniejszym nawet zakresie nie uprawdopodobnił, że w realiach niniejszej sprawy zachodzić mogą okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania.

W uzasadnieniu wniosku wskazano wyłącznie na rzekomo wadliwą ocenę dowodów, z którymi sądy orzekające w sprawie miały szansę zapoznać się w toku postępowania. Jak wynika z treści pisma skazanego potrzeba wznowienia postępowania miałyby wynikać z braku wiedzy Sądu Okręgowego o postępowaniu toczącym się przed Sądem Pracy, w którym zeznania złożone przez świadka W.L. różniły się od tych złożonych w postępowaniu karnym, a także o wyroku wydanym w tym postępowaniu.

Pomijając już to, że fakt toczącego się w Wydziale IV Pracy Sądu Rejonowego w Gdyni postępowania w sprawie IV P [...] z powództwa skazanego przeciwko FHU „M.” W.L. był wiadomy Sądowi odwoławczemu (skazany podnosił ten fakt na rozprawie apelacyjnej – k. 1014 – 1016), stwierdzić trzeba, iż wskazywane we wniosku skazanego okoliczności nie mogą stanowić podstawy wznowienia postępowania karnego. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu karnym zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądu, sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. (art. 8 § 1 k.p.k.). Należy podkreślić, że celem postępowania wznowieniowego nie jest ponowna weryfikacja oceny zgromadzonego materiału dowodowego – do czego, jak się zdaje, zmierzał wnioskodawca. Jeżeli wnioskodawca uważa, iż w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania doszło do popełnienia przestępstwa związanego z fałszowaniem dowodów – jego odpowiedzialność została ustalona na podstawie fałszywych zeznań, to aby skutecznie powołać się na tę okoliczność w postępowaniu wznowieniowym musiałby wskazać potwierdzający takie okoliczności prawomocny wyrok skazujący. Podstawa wznowieniowa z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. może być skuteczna tylko wówczas, gdy czyn – taki jak np. złożenie fałszywych zeznań zostanie ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Wniosek o wznowienie postępowania powinien zatem wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 1 i § 2 k.p.k.). Samo powołanie się na fakt składania fałszywych zeznań, nie jest więc

wystarczające dla wznowienia postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, który nie został sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika, jeśli analiza jego treści pozwala uznać taki wniosek za oczywiście bezzasadny. Sytuacja taka miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Mając na względzie powyższe okoliczności, należało orzec, jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]